

Leden

Divadelní zpravodaj

111. sezóna 2020/2021

TAJEMNÉ ŽITKOVSKÉ BOHYNĚ

DIVADLO JE NESMRTELNÉ, ŘÍKÁ PETR DOHNAL

PROGRAM SOUTĚŽNÍ ČÁSTI GRAND FESTIVALU SMÍCHU

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

I→I HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY ✨ UVÁDÍ AGENTURA KOMETA 📖 SCÉNIKÉ ČTENÍ Z CYKLU INPROJEKTY

Leden

PROGRAM JE PŘIPRAVEN,
BOHUŽEL VŠAK STÁLE NEMŮŽEME HRÁT.
PRODEJ VSTUPENEK BUDE TEDY ZAHÁJEN
AŽ PO OZNÁMENÍ DATA OPĚTOVNÉHO
OTEVŘENÍ DIVADEL. SLEDUJTE

WWW.VCD.CZ

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	5.	19:00	NÁHRADA ZA 13. 10.	TŘI VETERÁNI	KONEC 21:05	A 2020
ČTVRTEK	7.	19:00	NÁHRADA ZA 31. 3. A 7. 10.	SPŘÍZNĚNÍ VOLBOU	KONEC 21:15	K 2019 2020
SOBOTA	9.	18:00	NÁHRADA ZA 7. 11.	NORMÁLNÍ DEBIL	KONEC 19:40	G 2020
PONDĚLÍ	11.	10:00	NÁHRADA ZA 23. 10.	AUDIENCE U KRÁLOVNY	KONEC 12:20	D 2020
ÚTERÝ	12.	19:00	NÁHRADA ZA 17. 4. A 20. 10.	SHERLOCK V NESNÁZÍCH	KONEC 21:15	F 2020
STŘEDA	13.	19:00	NÁHRADA ZA 23. 4. A 6. 10.	ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE	KONEC 21:40	V 2019 2020
ČTVRTEK	14.	18:00	NÁHRADA ZA 11. 11.	AUDIENCE U KRÁLOVNY	KONEC 20:20	N 2019 2020
PÁTEK	15.	10:00		ŽITKOVSKÉ BOHYNĚ	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA	VG 2019 2020

PÁTEK	15.	19:00	NÁHRADA ZA 10. 4. A 30. 10.	SPŘÍZNĚNÍ VOLBOU	KONEC 21:15	E 2020
SOBOTA	16.	19:00		ŽITKOVSKÉ BOHYNĚ	I. PREMIÉRA	P1 2019 2020
NEDĚLE	17.	19:00		ŽITKOVSKÉ BOHYNĚ	II. PREMIÉRA	P2 2019 2020
PONDĚLÍ	18.	17:00	NÁHRADA ZA 26. 10.	K. J. Erben / OBUŠKU, Z PYTLE VEN!		Pp 2019 2020
Muzikálové provedení klasické pohádky o chudém ševci Matějovi, kterého nestydatě okrade vykutálená dvojice hostinských, za což ji však stihne zasloužený výprask... Režie D. Pražáková. Dívalelní společnost Julie Jurištové, Praha						
ÚTERÝ	19.	19:00	NÁHRADA ZA 4. 11.	SHERLOCK V NESNÁZÍCH	KONEC 21:15	M 2019 2020
STŘEDA	20.	19:00		SHERLOCK V NESNÁZÍCH	KONEC 21:15	B 2020
ČTVRTEK	21.	19:00	NÁHRADA ZA 17. 11.	ŽITKOVSKÉ BOHYNĚ		C 2020
PÁTEK	22.	19:00	NÁHRADA ZA 18. 5. A 27. 9.	P. Abraham / MOJE HRA		
Andělská komedie, která s nadhledem odkrývá zákoutí vztahu muže a ženy a otevírá řadu třináctých komnat. Hrají J. Bartoška, J. Janěková ml., Z. Bydžovská a další. Režie J. Kačer. Dívaldo Kalich, Praha						
SOBOTA	23.	18:00	NÁHRADA ZA 14. 11.	SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ	KONEC 19:30	T 2020
NEDĚLE	24.	14:00		SHOW MUST GO ON		
Výběrové taneční soubory InDance a PopBalet Praha se vracejí zpět na scénu. Radost, která tancem vznikla v každém z nás v našich domovech, vyletí do světa. Prodej vstupenek bude zahájen v úterý 12. 1. v 10 hodin.						
PONDĚLÍ	25.	19:00	NÁHRADA ZA 18. 11.	N. Foster / FANTASTICKÁ ŽENA		ZADÁNO
Současná komedie o dvou kamarádech, jejichž životy zamíchá tajuplná seznamka. Režie M. Vokoun. 3D company, Praha / Agentura Famílie						
ÚTERÝ	26.	18:00	NÁHRADA ZA 15. 10.	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 20:45	Z 2019 2020
STŘEDA	27.	17:00	NÁHRADA ZA 5. 11.	AUDIENCE U KRÁLOVNY	KONEC 19:20	L 2019 2020
ČTVRTEK	28.	18:00	NÁHRADA ZA 28. 10.	DÍVADELNÍ KOMEDIE	DERNIÉRA str. 11	X 2020
PÁTEK	29.	19:00	NÁHRADA ZA 27. 11.	TŘI VETERÁNI	KONEC 21:05	H 2020
SOBOTA	30.	18:00		ŽITKOVSKÉ BOHYNĚ		U 2020
NEDĚLE	31.	15:00	NÁHRADA ZA 25. 10.	K. J. Erben / OBUŠKU, Z PYTLE VEN!		Pn 2019 2020

PROGRAM JE PŘIPRAVEN,
BOHUŽEL VŠAK STÁLE NEMŮŽEME HRÁT.
PRODEJ VSTUPENEK BUDE TEDY ZAHÁJEN
AŽ PO OZNÁMENÍ DATA OPĚTOVNÉHO
OTEVŘENÍ DÍVADEL. SLEDUJTE

WWW.VCD.CZ.

J. PEJCHAL, E. LÁSKOVÁ A J. JANOUŠKOVÁ, POCHYBY, FOTO P. ŠEDIVÝ

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ÚTERÝ	5.	19:00	NÁHRADA ZA 9. 10.	POCHYBY	KONEC 20:55	H₁ 2020
STŘEDA	20.	19:00	NÁHRADA ZA 11. 3. A 15. 10.	STOPEM SE PSEM V ASII	33 000 km dlouhá procházka se psem po 19 státech Euroasijského kontinentu. Cestovatel S. Král a fenka Corey vyrazili stopem do Japonska. Ve Vladivostoku je nepustili na trajekt, tak skončili ve Střední Asii. Vznikl z toho příběh, kde nebudete věřit, co všechno se může pokazit...	
SOBOTA	23.	19:00	NÁHRADA ZA 13. 3. A 16. 10.	PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM	KONEC 21:30	E₂ 2020
NEDĚLE	24.	19:00	NÁHRADA ZA 23. 10.	POCHYBY	KONEC 20:55	P2_A 2019 2020
PÁTEK	29.	19:00	NÁHRADA ZA 30. 11.	POCHYBY	KONEC 20:55	P2_B 2019 2020
NEDĚLE	31.	19:00	NÁHRADA ZA 10. 10.	VENKOV	PREMIÉRA	P1_A 2020 2021

VČD NA ZÁJEZDECH

STŘEDA	6.	19:00	ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE	MLADÁ BOLESLAV
STŘEDA	20.	19:00	AUDIENCE U KRÁLOVNY	ZNOJMO
ČTVRTEK	28.	18:00	SPŘÍZNĚNÍ VOLBOU	MLADÁ BOLESLAV

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

PREMIÉRY:

K. Tučková – J. Janků – K. Dušková / ŽÍTKOVSKÉ BOHYNĚ

🔗 str. 6–10

Dramatizace úspěšného románu o ženách, které byly obdařeny darem nadpřirozených schopností, léčily, věštily, pomáhaly, ale i škodily. Dora Idesová rozplétá osudy žen svého rodu, který sahá až do 17. století k procesům s čarodějnicemi a končí v současnosti. Zkoumání tajemných tradic a rituálů ji zavede až k poznání sebe sama... V hlavních rolích P. Janečková a J. Janoušková. Režie K. Dušková.

M. Crimp / VENKOV

Napínavý milostný trialog s nádechem morfia. Lékař Richard a jeho žena Corina opustili velkoměsto a začali žít obklopeni přírodou. Richard jezdí za svými nemocnými po celém obvodu. Jedné noci přiveze domů dívku v bezvědomí, kterou údajně viděl ležet u cesty. A je po idyle, všechno se zvrtné. Hrají P. Janečková, M. Mejzlík a V. Malá. Režie J. Klimsza.

DÁLE HRAJEME:

B. Ahlfors / DIVADELNÍ KOMEDIE

Komedie z divadelního zákulisí z(ne)važující smysl a úskalí divadelního úsilí, která nabízí zábavný vhled do procesu, v němž se v jednom oblastním divadle navzdory veškerým překážkám rodí nová inscenace. Hrají D. Novotná, J. Janoušková, L. Mecerodová, M. Sikorová, Z. Rumpík, A. Postler, T. Lněnička a J. Musil. Režie P. Novotný.

K. Ludwig / SHERLOCK V NESNÁŽÍCH

Brilantní situační komedie s detektivní zápletkou v prostředí tajemné usedlosti na samotě, na které proslulý herec hostí své kolegy. V hlavních rolích J. Musil a J. Janoušková. Režie J. Ryšánek Schmiedtová.

J. P. Shanley / POCHYBY

Napínavá komorní hra o slabinách skálopevné víry ve správnost vlastních dobrých úmyslů. Zkušená sestra Aloysius, představená chlapecké církevní školy, obviní otce Flynna, charismatického učitele náboženství a tělocviku, ze zneužívání jednoho z chovanců školy. Je si ale skutečně jistá, že jedná správně? Hrají J. Janoušková, J. Pejchal, E. Lásková a R. Chvalová. Režie P. Krejčí.

M. Haddon – S. Stephens 🔗 str. 10–11 PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

Poněkud netradiční detektivní příběh. Záhadnou smrt sousedčina psa se rozhodne vyřešit patnáctiletý autista Christopher. Hrají J. Láska, P. Janečková, E. Lásková, L. Špíner a P. Borovec. Režie K. Jandáčková.

T. Stoppard – M. Norman – L. Hall ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE

Romantická komedie o jednom z nejslavnějších dramatiků všech dob, jemuž se nedaří psaní hry na objednávku. Nečekaná láska však vyvolá gejzír inspirace... V hlavních rolích J. Ondrušková j. h. a J. Láska. Režie P. Novotný.

J. Werich / TŘI VETERÁNI

Pohádka pro celou rodinu nejen podle kultovního českého filmu. Zábavný pohádkový příběh tří vysloužilých vojáků, kteří se zapletou do světa kouzel a jejich povahy a pocit moci je svedou proti sobě. V hlavních rolích T. Lněnička, M. Mejzlík a A. Postler. Režie P. Novotný.

J. Havelka / SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ

Komedie ze života vlastníků bytových jednotek. Čtrnáct sousedů na schůzi SVJ řeší nejen neuspokojivý stav jejich domu, ale i sousedských vztahů. Hrají V. Malá, J. Kalužný, M. Mejzlík, T. Lněnička, R. Chvalová, J. Pejchal, J. Musil, R. Žák a další. Režie P. Štindl.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu. Nedílnou součástí originální retrokomedie plné nadsázky i nostalgie je dobová „pop music“ nebo vysílání Československé televize. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, E. Lásková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

J. W. Goethe / SPŘÍZNĚNÍ VOLBOU

Legenda o vášni. Strhující mnohovýznamový příběh osudových lásek podle stejnojmenného románu. V hlavních rolích P. Janečková a J. Pejchal. Režie Z. Dušek.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Kriminální komedie z prostředí kadeřnického salónu. Zažili jste někdy v divadle, že by diváci mohli ovlivňovat děj hry? Ne? Tak to právě v Bláznivých nůžkách zažijete... Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špíner a M. Němec j. h. Režie P. Novotný.

P. Morgan / AUDIENCE U KRÁLOVNY

Britská monarchie v moderním světě – příběh královny Alžběty II. a jejích dvanácti premiérů, které jednou týdně zve ke konzultacím. V titulní roli P. Janečková, za roli v širší nominaci na Cenu Thálie 2020. Režie P. Novotný.

Žitkovské bohyně NA PARDUBICKÉM JEVIŠTI

Hned poté, co režisérka **Kateřina Dušková** dozkoušela úspěšnou inscenaci Hadar Galron Mikve, dostala nabídku na další spolupráci s naším divadlem. Její volba padla na román **Kateřiny Tučkové ŽITKOVSKÉ BOHYNĚ**. Ten vyšel v roce 2012 a okamžitě získal nejen přízeň čtenářů, ale i několik cen – Magnesia Litera 2013, Kosmas cena čtenářů, Cena Josefa Škvoreckého 2012 či Český bestseller 2012. Autorka na sebe výrazně upozornila už románem Vyhánění Gerty Schnirch o deportaci brněnských Němců, za něj získala dva roky předtím Cenu čtenářů Magnesia Litera.

Její nový opus Žitkovské bohyně o léčitelkách z Bílých Karpat je ve srovnání s ním vyzrálejší, pestřejší i mnohoznačnější. Autorka opět dokázala, že umí vyprávět. Má cit pro zajímavé téma, důkladnost při zkoumání podkladů a schopnost proměnit to všechno v poutavý a košatý příběh.

Kateřinu Tučkovou přitahují osudy silných žen, které se dokážou postavit příkoří osudu. Přitažlivost její prózy spočívá i v sugestivní dokumentárnosti. Čerpá ze skutečné historie a příběhů, v doslovu uvádí prameny a autority, s nimiž téma svého románu konzultovala,

navštívila i několik historických archivů. Příběh žitkovských bohyň navíc není obecně známý, a tak autorka pro většinu čtenářů objevuje svébytný a zapomenutý fenomén.

Vyprávění nás zavede na Kopanice Bílých Karpat do obce Žitková. Tady, na vzdáleném, izolovaném a tajemném místě, žily slavné léčitelky a věštyně, kterým se říkalo bohyně. Jejich působení se datuje snad už od šestého století. Léčení a zařikávání – tzv. bohování – spočívalo nejen ve znalosti léčivých účinků bylin, ale i v napravování zlomenin, věštění z vosku, ve znalosti magických zařikávání,

vedení porodů a nejspíš i provádění potratů. Přestály útoky katolické církve během čarodějnických procesů i zájem nacistů, nakonec však kořeny jejich tradice přetali komunisté. A odumřely i s rozvojem moderní medicíny.

Dora Idesová, poslední ženský výhonek rodu žitkovských bohyň, se jejich umění nenaučila. Rozhodla se však o nich napsat vědeckou studii. Při pátrání po svých předcích odhaluje neuvěřitelné osudy a souvislosti. Rozplétající úděly žitkovských žen pomalu zjišťuje, že i ona je součástí tajemné tradice, třebaže se bohyně nestala...

CELÉ OBSAZENÍ ŽITKOVSKÝCH BOHYNÍ (BEZ EXTERNISTŮ) NA PRVNÍ ČTENÉ ZKOUŠCE NA JEVIŠTI MĚSTSKÉHO DIVADLA.

FOTO J. SEJKORA

KRAJINA OKOLO ŽITKOVÉ, FOTO R. SMETANA

Žitkovské bohyně inspirovaly už několik divadel a inscenátorů. První uvedení patří Městskému divadlu Zlín, v němž v roce 2014 vznikla velká sugestivní freska. Režie se chopil Dodo Gombár, který i román adaptoval. O rok později ho oslovil ředitel Městského divadla Brno Stanislav Moša, aby inscenoval Bohyně, ale přál si nový, originální text napsaný pro konkrétní potřeby brněnského divadla. Stalo se a vznikla mimořádně zajímavá inscenace, která ve mně dlouho rezonovala. A do třetice toto téma převedl na jeviště Divadla pod Palmovkou režisér Michal Lang ve své vlastní adaptaci.

Když se režisérka Kateřina Dušková rozhodla pro přenesení románu na jeviště, měla v podstatě dvě možnosti – sáhnout po některé ze tří zmiňovaných dramatizací, nebo napsat svou vlastní. Věděla, že její nazírání tématu je jiné, zcela jistě vnímá román a jeho „ženskou energii“ po svém, a proto se rozhodla napsat svou vlastní dramatizaci. V jisté fázi příprav přizvala ke spolupráci dramaturga Jiřího Janků. Vzniklý text hry je skvělý, já osobně si myslím,

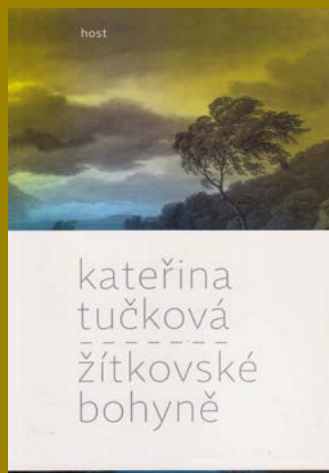
že vystihuje to nejpodstatnější z románu, aniž by dramatizace byla popisná. Příběh přes svou košatost je vyprávěn přehledně a poutavě, postavy jsou živé a mají uvěřitelné motivace.

V hlavních rolích se představí **Petra Janečková** (Dora) a **Jindra Janoušková** (Surmena). Ve hře se dále objeví celá dámská část našeho hereckého souboru (vedle několika pánů, samozřejmě), obohacená o externisty a hostující **Antonii Talackovou** (členku Divadla na Vinohradech). Scénografii režisérka svěřila **Pavlu Kodedovi** (spolupracoval již například na inscenaci Mikve), kostýmy navrhla výtvarnice **Agnieszka Pátá-Oldak**. A protože inscenace bude plná hudby a tance, tak se herci již potkávají se známou choreografkou **Petrou Parvoničovou** (stálou spolupracovnicí Petra Novotného – například Tančírna, v této sezóně se podepíše ještě pod Nocí na Karlštejně) a naslouchají hudbě **Darka Krále** (například Don Juan).

Tajemný, bohatý a poutavý román Kateřiny Tučkové četlo mnoho lidí, ne nadarmo to byl bestseller, a zcela jistě zaujme i naše diváky.

Věřím, že jim nabídneme skvělou podívanou, zážitek, který v nich bude dlouho doznívat. Pokud nám to koronavirová situace dovolí, rádi bychom všechny pozvali na premiéru 16. ledna v Městském divadle. Nemůžeme a nechceme k tomu použít nějaké čáry nebo magii, nikdo z nás není „bohyně“, ale přesto věřím, že se tak stane. Držte nám palce! JaU

↓ OBÁLKA KNIŽNÍ PŘEDLOHY

NEJSPÍŠ NÁS VZRUŠUJE BLÍZKOST ČEHOSI, CO NÁS PŘESAHUJE...

K. DUŠKOVÁ NA GRAND FESTIVALU SMÍCHU, FOTO M. KLÍMA

Od konce září intenzivně zkoušíme Žitkovské bohyně s režisérkou a spoluautorkou adaptace románu KATEŘINOU DUŠKOVOU. Protože se večer nehraje, máme divadlo pro sebe po celý den, na jevišti se zkouší dopoledne i odpoledne až do večera. Na baletním sále aranžuje asistentka režie Martina Mejzlíková situace s dětskými „herci“, na zkušebně sedí Radek Škeřík u klavíru a s herci korepetuje písně. Divadlem zní hudba Darka Krále, Petra Parvoničová zkouší choreografie, a to vše neúnavně řídí sama režisérka. Mezi zkouškami jsme si však našly pár chvil na tento rozhovor...

Vzpomínáš si na své pocity, když jsi poprvé četla Žitkovské bohyně?

Bylo mi úzko ze systému, který ničí výjimečné jedince. Bylo mi úzko z toho, jak se společnost lidí, vybočujících z průměru, bojí a jakou má tendenci vytlačovat je ze svého středu. Současně s tím se ale přede mnou rozprostírala Kateřinou Tučkovou úchvatně popsaná krajina Moravských Kopanic, kde jsem nikdy nebyla a kterou jsem si představovala v barvitě nádhře. Několik dní jsem Žitkovské bohyně nemohla pustit z hlavy.

V čem je síla předlohy Kateřiny Tučkové a co tě na tématech, která otevírá, nejvíce zajímá?

To je pro mě záhada. Nejspíš nás vzrušuje blízkost čehosi, co nás přesahuje. Jako bychom četli dokument o dávno zaniklém fenoménu a přitom sledujeme intimní příběh ženy, hledající své kořeny. Ženy, co se pokouší srovnat s minulostí svých předků, ženy, co hledá sama sebe. A to přece známe my všechny... Navíc, vždy mě stále znovu a znovu udivuje, jak dokáže být člověk silný v limitních situacích. A to se Tučkové hrdinkám děje.

Kdy se zrodil nápad adaptovat tento román a uvést ho na naše divadlo? Vždy jsi přitom myslela na náš soubor, nebo ses rozhodla pro dramatinizaci s tím, že ji nabídněš více divadlům?

Myslím, že to bylo krátce po mé premiéře Mikve ve vašem divadle. Povídali jsme si s uměleckým šéfem Petrem Dohnalem o nedostatku her pro ženy a ze mě poměrně nečekaně vypadlo, že pro vás zdramatizuji Žitkovské bohyně. Nebylo to promyšlené, byl to momentální nápad a já ho řekla. Nezávazně a vlastně jen tak. A ano, později při psaní jsem intenzivně myslela na Jindru, Petru, Romanu, Dášu, Veroniku, Karolínu, Lídu, Martinu a Elišku a samozřejmě i na pány z vašeho souboru. Nemyslela jsem na nikoho jiného.

Která témata ve své adaptaci akcentuješ? Kdo je vypravěčem příběhu? Přes koho ho rozplátáme?

Nutno říct, že ta adaptace není jen moje. Já se k ní zavázala, ale záhy jsem přizvala přítele, kolegu a spolužáka Jiřího Janků, v současné době dramaturga Divadla F. X. Šaldy v Liberci. Chtěla jsem dvojí pohled na věc a nechtěla stranit pouze ženám. Takže divadelní adaptace pro pardubické divadlo je naše společné dílo. Hledali jsme onen neuralgický bod, z něhož se příběh odvíjí... Je to vztah tří sester – Surmeny v podání Jindry Janouškové, Ireny Veroniky Malé a Mahdalky hostující Antonie Talackové. Tam někde to vzniklo. Z nedostatku lásky, pochopení, soucitu. Proto jsme zvolili tyto tři sestry jako vypravěčky našeho příběhu.

Když jsi začala psát Žitkovské bohyně pro jeviště, navštívila jsi místo, kde se děj odehrává – Kopanice na pomezí Moravy a Slovenska na úpatí Bílých Karpat. Čím tě tato krajina, kromě nesmírné krásy, přivítala?
Když jsem na Žitkovou letos na jaře poprvé přijela, pršelo. Vystoupila jsem z auta a zahučela po kotníky do bláta, to mě přivítalo. Pak jsem na místních okreskách zrušila tlumiče své škodovky a odkodrcala se zpět do Prahy.

Zažila jsi na tom místě něco, na co nikdy nezapomeš?
Všechno bylo nezapomenutelné. My se na Žitkovou vydali s Jiřím znovu letos v létě. Pronajali si domek na samotě a rozhodli se psát. Tři dny jsme spolu seděli v kuchyni na dřevěné lavičce s otevřenými laptopy a snažili se začít psát. Nenapsali jsme ani slovo. On pak začal chodit po horách a já taky – každý sám. Nejlépe nám bylo na vrcholcích, tam někde blíž nebe. A večer jsme se zase scházeli u prázdných počítačů. Až nám nakonec došlo, že slova jsou na tenhle příběh příliš slabá, že jeho tajemství je v kořenech, v písních, v duchu toho místa, že příběh Dory Idesové bychom ideálně měli odvyprávět v tichosti. A tak jsme hledali klíč k tomu tichu. Noc před naším odjezdem jsme zažili bouřku, vlni se stahovali k našemu domu.

Byli jsme rádi, když jsme odjeli, a tak teď s velkou pokorou inscenujeme silný příběh bohyní ze Žitkov. Na domě, který jsme si pronajali, visel obraz panny Marie, stejně jako na většině ostatních domů. A tak i my se pokoušíme chránit naše divadelní obydlí touto světicí.

Ženy, zvané „bohyně“, byly léčitelky, vědky, dokázaly nahlídnout do minulosti i budoucnosti. Svou znalost předávaly po generace z matky na prvorozennou dceru. Jsou známé případy i mužských léčitelů, ale ženy jsou silné v převaze. Proč to tak je?

Já nevím. Jak říkám, nechci ženám stranit, ale je to tak. I na polské straně hranic jsou to ve většině ženy, které lidi léčí a pomáhají. Říká se jim šeptuchy. Nevím, proč léčí spíš ženy.

Znáš nějakou „bohyni“ nebo někoho, kdo se svým uměním blíží těm, o kterých mluvíme?
Ano.

Inscenovat svou vlastní adaptaci románu není vždy jednoduché. Dokážeš mít od textu odstup, nadhled?

Dlouho nám trvalo, než nás k sobě předloha pustila. A když už se to konečně stalo, jako by nás to samo

vedlo. Dramatizaci jsme psali vlastně už jako režijní knihu. Teď je pro mě nesmírně důležitá přítomnost dramaturga, který má právě onen odstup – takže tebe, Jani, a pak taky Martiny Mejzlíkové jako asistentky režie. Nezbytné v této fázi práce potřebuji nezaujatý pohled na věc. Já sama nadhledu momentálně schopná nejsem.

Dnes jsem pozorovala tvorbu choreografie a myslím, že spojení hudby Darka Krále a pohybu Petry Parvoničové mělo v sobě neuvěřitelnou energii. Čím tě Darek a Petra inspirují? Nebo čím inspiruji já je? (SMÍCH) Ne, vážně – spojení Petry Parvoničové a Darka Krále je spojení třeskuté a je potřeba s ním zacházet s nejvyšší opatrností. Seznámila jsem se při své inscenaci Pěknavy s Loutnou v Divadle na Vinohradech a od té doby jsou v jakési podivné symbióze. Jeden začne větu a druhý ji dokončí. Těší mě být u jejich spolupráce. Inspirují se vzájemně a inspiruji i mě. Jsou napojení.

Tým tvých spolupracovníků se rozrostl o kostýmní výtvarnici Agnieszkę Pátou-Oldak. Víš, že jsi nadšená jejím zaujetím pro práci, ale přece jen – je to nový člověk, nový pohled... Jak jste se sladily? →

↓ K. DUŠKOVÁ (UPROSTŘED) S VEDOUČÍ KREJČOVNÍ J. KOSEJKOVOU A KOSTÝMNÍ VÝTVARNÍČÍ A. PÁTOU-OLDAK NAD NÁVRHY KOSTÝMŮ DO ŽITKOVSKÝCH BOHYNÍ. FOTO J. SEJKORA

Myslím, že jsme se sladily dřív, než jsem si zula boty v jejím smíchovském bytě. Jsme z jednoho rodu, vidíme věci podobně a myslím, že se doplňujeme. Přišla jsem na první schůzku s Agnieszkou a ona měla přichystaný dramaturgický výklad, rešerše, seznámila se se všemi dostupnými zdroji. To nebývá obvyklé. Naprosto nechápu, jak to téma v tak krátké době dokázala nastudovat. Agnieszka je původem Polka a je odvážná, umanutá, překračuje hranice, nabízí řešení, ke kterým bych se bez ní těžko dopracovala. Je nesmírně inspirativní.

Čím tě naše divadlo, soubor přitahují? Myslím, že se sem vracíš ráda, a jen doufám, že tato spolupráce není poslední. Nevím. Poprvé jsem byla v pardubickém divadle ještě v době,

kdy jsem chodila na hereckou konzervatoř. Blížily se Vánoce a tady v Pardubicích začalo sněžit. Takový ten první sníh, co člověka zahřeje u duše. Přijela jsem brzy a do začátku večerního představení, byl to Kapitán Fracasce, zbýval ještě nějaký čas. Šla jsem se projít na náměstí, prošla Zelenou bránou a ocitla se v pohádce. Domy ještě nebyly opravené a zřídka prošel večerní chodec. Tenhle sváteční a mimořádný pocit mám vždy, když se sem vracím zkoušet novou inscenaci. Shodou okolností byla většina mých premiér ve vašem divadle začátkem prosince. Město je vyzdobené, zářící, lidé v očekávání Vánoc a já mám premiéru. Věřím, že Pardubice mám za odměnu. A soubor? O lásce k němu už jsem mluvila v mnoha rozhovorech a nechci se opakovat a nechci ani opakovat slova svých kolegů,

kterí u vás rádi pracují. Zkrátka je nám u vás dobře. A divadlo? Je moc hezké být součástí vašeho týmu, protože tak je tu režisér od explikace a první zkoušky vnímaný. Je hezké mít pocit, že v tomhle divadle se vše podřizuje dění na jevišti a komunikace je tu přímá.

Máš recept, jak neztrácet víru a naději v této nelehké době?

Mám opravdu velký strach o kulturu, mám strach o divadla a usilovně se pokouším věřit, že kultura přežije všechno, i kdybychom měli hrát na ulici. Věřím, že naši zřizovatelé jsou osvěceni a nenechají nás padnout. A v obecnějším měřítku? Můj pohled na současnou krizi se hodně proměnil po zhlédnutí dokumentu Sira Davida Attenborougha „Život na naší planetě“. Najednou jsem si uvědomila souvislosti a logiku událostí, které prožíváme. Každý tvor na téhle planetě má přirozeného nepřitele, a pokud decimuje svůj životní prostor, predátor zasáhne. Kdo je přirozeným nepřítelem člověka? Věřím v existenci vyššího řádu a vyšší moudrosti. Když je nejhuř, všechno pouštím z ruky, dýchám a věci se pak posrovnají samy, a vlastně dobře.

Katko, přeji Zlom vaz.
Vem tě das.

JaU

← UKÁZKA NÁVRHŮ KOSTÝMŮ A. PÁTÉ-OLDAK.
FOTO J. SEJKORA

PES NA FESTIVAL!

Vyvězt takového Psa na festival není jednoduché. Je veliký, vlastně spíš široký, leckde se nevejde, potřebuje specifický prostor i technické vybavení. Lámali jsme si hlavu, jak to všechno zajistit, a on to covid vyřešil za nás. Ale abyste rozuměli – Pes není ledajaký pes, a už vůbec nemá covid, říkáme tak naši inscenaci **PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM**, kterou u nás na Malé

scéně ve dvoře před rokem a půl režírovala mladá režisérka **Kasha Jandáčková** a v níž hlavní roli chlapce s poruchou autistického spektra ztvárňuje **Josef Láska** tak zdatně, že mu letos dokonce přispěla k získání **Ceny Thálie**. Tohohle Psa tedy už na jaře 2020 pražské **Divadlo v Dlouhé** pozvalo na svůj unikátní festival (nejen) pro teenagery s názvem

Festival 13+, který se koná 20.–23. ledna. Teenageři jsou specifickým divadelním publikem, není snadné je zaujmout, a tak jsme na našeho Psa neležité pyšný, že se mu podařilo dostat do úzkého výběru inspirativních a sdělných inscenací, které po tuto věkovou kategorii vznikly v mimopražských profesionálních divadlech. A jak nám naši těžkou hlavu covid paradoxně odlehčil? I když by bylo samozřejmě lepší vyvenčit Psa v Praze, zůstaneme s ním doma.

SLIBY CHYBY

ANEB JAK SE DERNIÉRA NEKONALA!

Jsou chvíle, kdy člověk lituje, že něco nestihl, jindy, že slíbil cosi, co nedodržel. Fanoušek našeho divadla, tedy čtenář Divadelního zpravodaje, si už jistě všiml, že plánovaná představení odřikáme, premiéry posouváme, nahrazujeme, co už mělo být nahrazené, a že vlastně v současné době vůbec nemůžeme zodpovědně říct, kdy své sliby naplníme. A není to naše vina... Asi nikdo nezná odpověď na otázky, které nám diváci kladou a kterými se i my trápíme.

V jednom případě je však dobře, že jsme termín nedodrželi – v říjnu jsme plánovali naposledy odehrát inscenaci **DIVADELNÍ KOMEDIE**, ale derniéra se nekonala, protože do toho zasáhla „koronakrize“. A tak je tato komedie pořád na repertoáru a herci ani diváci se s ní ještě nerozloučili. Ještě pořád se všichni máme na co těšit! Rádi bychom vám slíbili, že definitivní derniéra se bude konat **28. ledna**, tedy přesně o tři měsíce později oproti původnímu hracímu plánu, ale... Ano, vyšší moc může zasáhnout a nikdo s tím nic nenadělá.

Během těch několika měsíců odkladu si **Dáša Novotná**, **Jindra Janoušková**, **Zdeněk Rumpík** jako i všichni ostatní, kdo v Divadelní komedii hrají, už několikrát zopakovali text, osvěžili aranžmá a jsou připravení inscenaci takzvaně „oprášit“. Oprášovací zkouška slouží hercům k tomu, aby si komedii zopakovali, hlavně v případech, kdy ji delší čas nehráli.

Herci mají zvláštní paměť – obvykle si drží v hlavě všechny texty, které mají na repertoáru, a jakmile se některá inscenace odehraje naposledy, okamžitě text takzvaně mažou, zapominají, což je důležitá součást

† D. NOVOTNÁ COBY DIVADELNÍ ŘEDITELKA A REŽISÉRKA V DIVADELNÍ KOMEDII, FOTO M. KLÍMA

herecké hygieny. Texty herci po derniérách zapomínají, aby si mohli vytvořit místo na nové, které přicházejí. Momentálně intenzivně zkoušíme Žitkovské bohyně, a tak **Jindra Janoušková**, **Dáša Novotná**, **Ludmila Mecerodová**, **Martina Šíkorová** či **Tomáš Lněnička** mají před sebou spoustu nových textů. Proto, ač neradi, musí se s Divadelní komedií rozloučit.

A my doufáme, že u toho budete s námi. Pakliže ne v lednu, tak v nějakém nejbližším termínu. Přijďte se naposledy podívat, jak je těžké nazkoušet inscenaci a co všechno může herce potkat od první čtené zkoušky po premiéru – a od premiéry po derniéru! JaU

Zpracujeme na novém profesionálním záznamu představení, následně jej poskytneme Divadlu v Dlouhé, a tak se letošního 12. ročníku jejich festivalu, jenž poprvé proběhne online ve streamované podobě s živými chaty a diskuzemi se studenty, zúčastníme alespoň virtuálně.

AnH

L. ŠPÍNER A J. LÁSKA V **PODÍVNÉM PŘÍPADU SE PSEM**, FOTO J. HROMÁDKO →

21.

GRAND FESTIVAL SMÍCHU

11. – 17. května 2021

SMÍCH JE NEJLEPŠÍ LÉK!

MĚSTSKÉ DIVADLO – SOUTĚŽNÍ ČÁST

ÚTERÝ **11.** 19:00

W. Allen – O. Sokol / PROKLETÍ NEFRITOVÉHO ŠKORPIONA

Bláznivá hypnotická komedie s detektivní zápletkou, plná typicky allenovského slovního humoru a okořeněná kouzly. **Slovácké divadlo Uherské Hradiště**

STŘEDA **12.** 19:00

C. Goldoni / MIRANDOLÍNA

Zkrocení zlého muže. Komedie o svérázném majiteli hostince ve Florencii... V titulní roli T. Groszmannová, která za její ztvárnění získala Cenu Thálie 2020. Režie P. Gábor. **Národní divadlo Brno**

ČTVRTEK **13.** 19:00

V. Havel / ŽEBRÁČKÁ OPERA

Komedie, v níž dva šéfové konkurenčních zločineckých gangů a s nimi zkorumpovaný šéf policie bojují o moc nad londýnským podsvětím. **Městské divadlo Brno**

PÁTEK **14.** 19:00

C. Goldoni – M. Randár – H. Mikolášková / POPRASK NA LAGUNĚ

Hudební komedie s živou kapelou o lásce, vášni a žárlivosti. Sousedské vztahy jsou někdy boj. A pokud se do nich přimíchá láska, je to boj na život a na smrt! **Městské divadlo Zlín**

SOBOTA **15.** 19:00

M. Frayn / BEZ ROUCHA

Klasická komedie na téma, jak se dá i nedá dělat divadlo. V první části sledujeme generální zkoušku frašky Sardinky, sardinky! a ve druhé její 90. reprízu ze zákulisí. **Divadlo v Dlouhé, Praha**

NEDĚLE **16.** 18:00

SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ

Komedie ze života vlastníků bytových jednotek. **Východočeské divadlo Pardubice**

PONDĚLÍ **17.** 20:00

GALAVEČER SMÍCHU

Zábavný večer s předáváním festivalových cen za přítomnosti kamer ČT.

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Vstupenky jsou již v prodeji! Doprovodný program bude uveřejněn později. „Off-program se v současné době vzhledem k epidemiologickým opatřením v kultuře velmi špatně koordinuje s fermami divadel, která budou zainteresovaná, proto si na výslednou sestavu ještě nějaký čas počkáme,“ vysvětluje dramaturgyně GFS **Jana Uherová**. Více na www.festivalsmichu.cz.

NORMÁLNÍ DEBIL 2 V DEKORAČNÍCH DÍLNÁCH

Ve středu 9. prosince do Pardubic na otočku zavítal **Robert Bellan**, režisér a autor knižní předlohy retrokomedie **NORMÁLNÍ DEBIL 2 – Osmdesátky aneb Kalendárium**, aby v dekoračních dílnách a krejčovně představil výtvarnou podobu chystané novinky v repertoáru Malé scény ve dvoře, která je, jak název i jméno autora napovídají, pokračováním divácky velmi oblíbeného Normálního debila. Kompletní výprava je z dílny režisérovy manželky **Sárky Bellanové**. Bezprostředně po tzv. „předáváče“ byly zahájeny práce na výrobě kulís a kostýmů, které 22. února uvidí první diváci (pokud však koronavirus nemá jiné plány). RaS

DRAMATURGYNĚ ANNA HLAVÁČKOVÁ, REŽISÉR ROBERT BELLAN A ŘEDITEL DIVADLA PETR DOHNAL PŘI PŘEDÁVACÍ PORADĚ V ČALOUNICKÉ DÍLNĚ.

ZAMĚSTNANCI DEKORAČNÍCH DÍLEN PŘI POSLECHU REŽISÉROVA VÝKLADU O FUNGOVÁNÍ SCÉNY.

UKÁZKA NÁVRHŮ SCÉNY A KOSTÝMŮ SÁRKY BELLANOVÉ.

FOTO JIŘÍ SEJKORA

DIVADLO JE NESMRTELNÉ ŘÍKÁ PETR DOHNAL

Ve volné sérii rozhovorů s herci a zaměstnanci, kteří byli oceněni u příležitosti loňských oslav 110. výročí divadla, pokračujeme jediným zaměstnancem, jenž ocenění při slavnostním večeru nepřebíral z rukou ředitele. A to z prostého důvodu, neboť je sám ředitelem, tedy lépe řečeno jeho vlastními slovy „ředitelujícím hercem“. Od té doby, co překvapený PETR DOHNAL během slavnostního večera obdržel ocenění za svoji dlouholetou práci a nesporný přínos divadlu, uplynul už rok, velmi zběsilý rok, který nejen nám v divadle přichystal mnohá už ne tak milá překvapení. A i o něm jsme si s Petrem povídali, když jsme se před Vánoci sešli, nedlouho potom, co oslavil krásné kulaté narozeniny. Ráda se s vámi teď podělím o jeho nehynoucí a neuvěřitelně nakažlivý optimismus a přidám pár fotografií a veselých historek, které se vážou k Petrovým hereckým začátkům v našem divadle.

Člověk by řekl, že po více než dvaceti letech tě v zaměstnání už jen tak něco nepřekvapí. Přesto ses jako ředitel divadla letos setkal s naprosto novou zkušeností. Jaké to je řídit divadlo v době covidu? Jak ty osobně zvládáš tuhle situaci? Nejhorší situace je, když divadlo opustí herci. Pomalu se z něj totiž vytrácí energie, kterou herci a pocho-pitelně i diváci budovu naplňují. Divadlo se vyprázdní a ztrácí svůj smysl, to, k čemu bylo založeno a proč tady stojí. Když jsem se procházel chodbami divadla a nikdo kromě administrativy a zaměstnanců, kteří museli zajišťovat minimální provoz, tu nebyl, bylo mi hodně smutno. Vůbec si nedovedu představit, že by z takového divadla, jako je to naše, byla někdy stagiona. Má neuvěřitelnou tradici a ducha, který

se tu sice dědí, ale musí se pořád udržovat, právě protože jeho energie může velmi rychle vyprchat. Bez lidí a herecké práce je divadlo mrtvé a zůstává v uvozovkách jenom krásnou budovou. Jak už jsem říkal, bylo tu smutno, ale když se herci začali pomalu vracet, pustili jsme se do zkoušení, divadlo ihned ožilo a teď už jen natěšené čeká na diváky. Naším hlavním úkolem je vrátit divadlu jeho původní tvář a jeho původní poslání a slávu. Před pandemií jsme byli na skutečném vrcholu návštěvnosti, na vrcholu ekonomické úspěšnosti i umělecké činnosti, která, pokud se nerozvíjí, nikdy není trvalá. K tomu všemu se musíme rychle vrátit a já doufám, že se nám to podaří a brzy přijde čas, kdy si zase začneme divadlo všichni užívat.

Tahle vleklá doba plná nejistot je pro všechny velmi náročná. Jak ji se zodpovědností své funkce dokážeš takzvaně ustát a nezbáznit se?

Já se vždycky snažím i složité životní situace brát jako výzvu k tomu, jak s nimi naložit a jak je využít ve svůj prospěch. Lehce se to řekne a ve skutečnosti samozřejmě není úplně jednoduché naráz otočit a všechnu negaci vnímat pozitivně. Jde o program myšlení, o to, že člověk chce. Snažím se všechny impulzy, které tahle doba přináší, využívat a dál na nich stavět. Tak například u některých lidí vidím úplně jiné schopnosti i jiné charakterové vlastnosti. Zjišťuji, že je možné dívat se na věci zcela jiným pohledem a přijímat víc různorodých názorů pro řešení situací. Ono to takhle zní hodně obecně, ale myslím si, že jde hlavně o každodenní konkrétní řešení, jak nakládat s finančními prostředky, jak s honoráři, s autorskými právy, s režiséry, kteří byli připraveni zkoušet a nemůžou, jak naložit s plánem, který se nemůže plnit a je třeba hledat řešení, jak ho plnit v budoucnu. Režisér Petr Novotný dokonce říká, že když o těch věcech mluvím, vypadám, jako by mě to snad i bavilo. Rozhodně je pravda, že mě tyhle situace spíš nakopnou – i když je pochopitelně nevyhledávám – ale nehroutím se z nich a raději hledám řešení. A protože ho hledám, jsem pořád zaměstnaný a vlastně ani nemám chvíli nějakého volného času.

Zkrátka všechno zlé je k něčemu dobré.

Přesně tak! Pravidlo, které platí vždycky a pro každého. Jen takové situace totiž člověka donutí dívat se na věci jinak a udělat změny, k nimž by se za běžných okolností nerozhoupal. V době před covidem jsme byli ve vrcholné kondici, ale vlastně i v určité stagnaci – věci se pravidelně opakovaly, byly jasné nalajnované. Rok utekl velice rychle, vše mělo svůj přesný řád a všechno letělo jedno za druhým. Každý

věděl, co má dělat, moc se do toho ani nedalo zasahovat, jinak by se vše zhroutilo. A ono se to nakonec vlivem covidu zhroutilo samo. Teď je potřeba začít stavět, a když už budeme stavět, tak určitě s novým pohledem. Takhle například chystáme GRAND Festival smíchu a jeho televizní přenos s novým týmem. Přináší to spoustu pozitivních změn.

Myslím, že jsem se tě v našich rozhovorech zatím nezeptala, čím je pro tebe tvoje druhá profese, kterou v našem divadle zastáváš – co ti dává herectví?

Herectví je důvodem, proč jsem šel k divadlu, a tak to vnímám celý život. Od herectví odvíjím i vše ostatní, co v divadle dělám. Proto si stále trvám na tom, že jsem ředitelujícím hercem, a ne hrajícím ředitelem. (SMÍCH) Když jsem ve funkci ředitele, pořád je pro mě v divadle na prvním místě herec a divák, pak teprve všichni ostatní. A tím vůbec neurázím další divadelní činnosti a profese, se všemi jednám narovinu. Ti ostatní jsou jakýmsi obslužným personálem, a není v tom vůbec nic potupného, protože když pracují jako výstřední profesionálové ve svém oboru, jsou ceněni a jsou naprosto nepostradatelní pro činnost, kterou vykonávají. Všichni také vědí, že jakmile začne některý z článků haprovat, musí pryč, protože jinak by se řetěz rozpadl a všechno by se zhroutilo. Podstatné je, co se děje na jevišti a co se děje v hledišti. To je divadlo, a tím divadlo vzniká. A proto si také myslím, že je nesmrtelné. V nejhrošším totiž nakonec zůstane jen herec a divák, divadlo bude fungovat a pomalíku na sebe zase začne nabírat všechno ostatní, co z něj opět vytvoří divadlo profesionální, na úrovni, divadlo s těmi všemi efekty, které může mít. Herectví je zkrátka základ, já si ho cením a snažím se ho neustále rozvíjet a hledat nové impulzy.

Pojďme teď trochu zavzpomínat na tvé herecké začátky v Pardubicích, a vyzkoušet tak tvoji paměť. Připravila jsem si pro tebe několik fotografií a jsem zvědavá, jestli si vzpomeneš, z jakého představení jsou a s jakými kolegy. Navrch můžeš připojit nějakou vzpomínku nebo historku, která se k inscenaci váže.

Pro začátek tedy něco jednoduššího, co by ti i mohlo být povědomé...

1988

Životopis mého strýce, jedna z prvních inscenací, v níž jsem v Pardubicích po svém příchodu v roce 1988 hrál. Herečka, kterou objímám, je Petra Koželušová, jak jsme si nedávno my, pamětníci ujasnili. Tuhle fotografii jsme totiž měli v soutěži na Malé scéně. Petra tady v Pardubicích byla jen velmi krátce, teď žije v zahraničí a myslím, že divadlu už se ani nevěnuje. A historka? V inscenaci jsme hráli tři Petrové – já, Petr Hübner a Petr Skála – jednu postavu, navíc trojedinou, a pan režisér s tím měl velký problém, pořád si nás pletl a nevěděl, jak nás oslovovat. Problém se vyřešil až v generálkách, které pan režisér prakticky prospal, a my jsme nakonec inscenaci dozkoušeli sami bez jeho pozornosti.

1990

Rok 1990, Kat a blázen s Jirkou Kalužným. Jirka je můj spolužák, známe se už od fakulty a tady v divadle jsme spolu hodně partnerili. Tahle inscenace byla velkou výzvou, protože tradiční právo na role V+W měli Milan Sandhaus s Aljou Gsöllhoferem, kteří se jimi v předchozích letech proslavili. V té době byli ještě oba v kondici a pro nás nebylo jednoduché najednou přebrat jejich štafetu a hrát v podstatě jejich role. Šlo o moderní, svěží a myslím, že i zábavnou inscenaci, kterou režíroval Jirka Untermüller. Jen jsem vlastně už tehdy moc nechápal, proč jsme ji dělali, když bylo po revoluci a o všem už se i na jevišti smělo mluvit naprosto otevřeně.

1991

Pension pro svobodné pány v režii Juraje Deáka jsme hráli v Husově sboru, kde mělo divadlo k dispozici komorní scénu. Na tuhle inscenaci rád vzpomínám. Herečka na fotce se jmenuje Petra Lustigová, ta odtud odešla do Prahy na volnou nohu. K Pensionu se váže taky jedna pěkná historka: Autor textu Jiří Krejčík vždyť lpěl na tom, aby všechno v jakékoli inscenaci Pensionu bylo přesně podle jeho režijních poznámek. V 90. letech našťastí přestal mít tolik času, aby dokázal pořád koukat režisérům pod ruce. Později ale na naše představení přijel a po jeho skončení nás v klubu

velice chválil, že všechno bylo úplně přesné a podle jeho představ. Uplynuly zhruba tři roky a Pension začali zkoušet v Hradci Králové. Režíroval ho opět Juraj a hostovala v něm Petra Lustigová, výsledek inscenace tedy vypadala téměř totožně jako ta pardubická. Když pak zval ředitel Klicperova divadla autora na premiéru, Krejčík prohlásil, že inscenaci absolutně zakazuje, protože Deák už to jednou zkazil v Pardubicích, a že si nepřeje, aby Pension ještě kdy režíroval.

1993

Návštěva staré dámy. Na téhle fotce vidím herce, kteří mezi námi už bohužel nejsou – jako Petr Hübnér nebo zmíněný Milan Sandhaus... Ale třeba tady uprostřed je Michal Malátný, dlouholetý frontman skupiny Chinaski, který byl u nás v divadle chvíli v angažmá. V téhle podivuhodné a silné inscenaci v režii Jirky Seydlera excelovala Zdena Bittlová, řekl bych, že to byla její životní role. My, mladí herci jsme se tehdy chodili dívat na její dialogy s Petrem Hübnérem, abychom se něco přiučili. Vzpomínám na derniéru hry v Náchodě, kde jsme na poslední chvíli řešili záskok dvou svalovců, kteří v představení fungovali jako pomocníci dámy, nosili různé věci a podobně. Narychlo jsme je nahradili inspicientem Jindrou Kratochvílem a režisérem Jirkou Seydlerem. Pro ty, kdo si na ně nepamatují – oba pánové byli velmi štíhlí a vysocí muži, čili rozhodně žádní svalovci. Když se představení chýlilo ke konci a oni už měli téměř vše za sebou, čekal je ještě poslední úkol, odněst zemřelého Petra Hübnera v rakvi. A to se najednou ukázalo jako neřešitelný problém. Nejdřív se oba k nosítkům postavili čelem, zvedli je a pak si uvědomili, že takhle to nepůjde. Položili je a oba naráz se otočili a stáli teď k nosítkům pro změnu zády. A to už jsme ani my ostatní nemohli vydržet, z naprosto vážné scény byla rázem klauniáda.

Gratuluji, dějepisnou poznávačku jsi zvládl na výbornou! A když už jsi mluvil o těch režisérech, napadlo mě – jsi herec, ředitel a umělecký šéf – nelákalo tě někdy, aspoň jednou, trochu si „zarežirovat“?

Já mám tu výhodu, že nemám režijní vidění, nejsem ve své podstatě režisér. Jsou herci, kteří když přečtou hru, mají už před očima celou koncepci a sebe v ní, a pak třeba bojují s režisérem, protože jejich představa se od té jeho poněkud liší. Já tuhle představivost nemám, a tudíž nemám ani režijní ambice. Režie je pro mě výstřední profese. Když jsem nastupoval do funkce ředitele, na radnici mi říkali, že jestli chci, ať si občas zarežíruju, ale ať to moc nepřeháním jako bývalý ředitel. Snažil jsem se jim vysvětlit, že jsem herec a nikdy nic režisovat nebudu. Nechápal, že nejde o to, jestli můžu a chci, ale že když něco neumím, nehodlám se do toho nikdy ani pouštět.

V listopadu jsi oslavil krásně kulaté narozeniny, životní jubileum, chtělo by se říct. Udála se pro tebe tím dnem nějaká změna? A jak jsi slavil?

Patřím k lidem, kteří taková jubilea nijak zvlášť neprožívají. Beru to jen jako číslo a cítím se pořád stejně. Naštěstí. Jsem zdravý, nebo aspoň nevím o tom, že bych byl nemocný. Ale abych to nezakřikl! Přece jen už jsem ve věku, kdy se s takovými

proklamacemi musí zacházet opatrně. (SMÍCH) Cítím se dobře a mám dost síly, abych mohl dělat svoji práci, která mě baví. Takže nemám důvod ani potřebu uzavírat nějaké kapitoly a přemýšlet nad tím, jestli je teď něco jinak než před pěti, deseti nebo patnácti lety.

Však ty na nějaké bilancování ani nemáš čas...

No právě! A oslavy žádné ani být nemohly, takže jsme si se zaměstnanci všech oddělení postupně přepili, poseděli, popovídali. Bylo to moc milé, bavili jsme se samozřejmě hlavně o divadle a zase jsem se přesvědčil, že všichni divadlo správně vnímají a táhnou za jeden provaz. A že to, co do divadla celá léta vkládáme, se nám zúročí nejen během těchto kritických období, ale stoprocentně ve chvíli, kdy budeme moci začít pracovat naplno.

Co bys po čerstvých loňských zkušenostech popřál divadlu a jeho divákům do nového roku?

Úplně jednoduše hodně zdraví a možnost zase si užívat divadelní činnosti tak jako dříve!

AnH

GRATULACE OD PRIMÁTORA

Po vyhlášení jmen držitelů letošních Cen Thálie jsme obdrželi pozvání od primátora města Pardubice **MARTINA CHARVÁTA**, který chtěl osobně pogratulovat **JOSEFŮ LÁSKOVI**, jenž získal Cenu Thálie 2020 pro činoherce do 33 let, i **PETŘE JANEČKOVÉ** za její již druhou v řadě širší nominaci na činoherní Cenu Thálie – vloni za Širu v Mikve, letos za Alžbětu II. v Audienci u královny.

Neformální setkání se v primátorském salónu na magistrátě uskutečnilo ve středu 9. prosince. Věříme, že si komise Cen Thálie všimne i dalších našich herců a že se zase brzy půjdeme na radnici pochlubit novou plastikou od Bořka Šípka...

RaS

←
NÁMĚSTEK PRIMÁTORA
J. MAZUCH, V JEHOŽ GESCI
JE PRÁVĚ KULTURA, J. LÁSKA,
P. JANEČKOVÁ, ŘEDITEL VČD
P. DOHNAL A PRIMÁTOR
M. CHARVÁT S CENOU THÁLIE,
FOTO J. SEJKORA

VČD JIŽ TAKÉ VE VAŠICH „DOMÁCÍCH KINECH“

Nahlédněte do zákulisí natáčení série minikomedií s názvem **PRAŠTĚNÉ POHÁDKY**, které koncem listopadu vznikaly na jevišti Městského divadla, kde nejmodernější filmová technika střídala rekvizity z moravských Kopanic připravované dramatisace Žitkovských bohyní. Komedialní „pohádky“ pro celou rodinu zde režíroval **Jan Musil Přejmenovaný**, jenž je i autorem scénáře. Zdali se uvolněná atmosféra na „place“ přenesla i na vás, RaS

ČLEN NAŠEHO HERECKÉHO SOUBORU, REŽISÉR A AUTOR SCÉNÁŘE V JEDNÉ OSOBĚ JAN MUSIL PŘEJMENOVANÝ.

NA NATÁČENÍ NEMOHLA CHYBĚT TYPICKÉ REŽISÉRSKÉ KŘEŠLKO.

V JEDNÉ Z „POHÁDEK“ SE PŘENESEME I MEZI ČERTY DO PEKLA.

ANDĚLSKÁ KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ ZA FILMOVOU KLAPOUKU.

DAVID KOPECKÝ A JAN MUSIL PŘEJIMENOVANÝ PŘI PŘÍPRAVĚ SCÉNY S ROMANOU CHVALOVOU.

JAN MUSIL PŘEJIMENOVANÝ S LUKÁŠEM KRATOCHVÍLEM PŘI KONTROLE NATOČENÉHO MATERIÁLU.

PETR BOROVEC ALIAS ČESKÝ HONZA, ÚSTŘEDNÍ POSTAVA VŠECH TŘÍ PŘÍBĚHŮ.
FOTO PETR ŠEDIVÝ

ČETBA Z ČASŮ KORONY S ESTER STAROU

FOTO V. STARY

Během jarního nouzového stavu pro vás naši herci natočili četby z českých knížek, zejména z literatury pro děti a mládež. Zvukové záznamy najdete na našich webových stránkách www.vcd.cz, v rubrice Repertoár, v oddílu Četba za časů korony.

Jednou z autorek, které nám nezištně poskytly své dílo, je speciální pedagožka a logopedka ESTER STARÁ. Je zaměstnaná ve Smysluplné škole v pražském Karlíně, která se soustředí na začlenění dětí se speciálními vzdělávacími potřebami, mezi něž patří děti se specifickými poruchami učení, děti s handicapem a také cizinci. Vedle této vysoce specializované profese se věnuje psaní knih pro děti. Pohádky A pak se to stalo! a Šedík a Bubi získaly od Internationale Jugendbibliothek v Mnichově ocenění White Raven, knížka Chrochtík a Kvíalka na cestě za blýskavým prasátkem byla oceněna Zlatou stuhou. Novelka Největší přání, kterou jsme zařadili do naší Četby za časů korony, vznikla

ze spolupráce se vzdělávacím programem Varianty organizace Člověk v tísni a ilustrátorkou Danielou Olejníkovou. Prostřednictvím putování plyšového koníka z Asie do Evropy se v ní děti seznamují s otázkami současnosti, jako je jínakost, výroba hraček, námořní doprava, konzum, migrace či přátelství. K tématům byly vytvořeny lekce pro výuku na 1. stupni základních škol, které lze využít v různých vyučovacích předmětech, ale i doma, a zároveň pomáhají dětem rozvíjet čtenářskou gramotnost a kritické myšlení. Kniha byla oceněna cenou EDUína 2019.

Ester, jak se v tvé práci navzájem ovlivňují profese a psaní knížek a co k tobě přišlo dřív?

Velmi se ovlivňují. S dětmi jsem denně, a tak mám docela přehled, co řeší, co je zrovna v kurzu, jaké mají zájmy, ale třeba i starosti či trápení. A s nadšením taky pozoruju, jak se vyvíjí jejich mluva, jaké používají výrazivo. I když mě psaní vždycky bavilo, nejprve jsem se vrhla na pedagogickou dráhu a první knížky přišly až s prvními zkušenostmi.

Naše četba dětem bohužel nemůže zprostředkovat nádherné obrázky Daniely Olejníkové, ale možná je přiměje si knížku koupit. Ostatně ilustrace hrají ve tvých knihách vždy velkou roli a pocházejí od vynikajících výtvarníků. Jakým způsobem je objevuješ? Je pravda, že si každý text hodně vizualizuju, a pak pečlivě hledám ilustrátora, který naplní moji představu a navíc knize přidá ještě něco svého. Hledání vhodného ilustrátora je nedílná součást vzniku knihy. Kdyby měla mít kniha špatné ilustrace, at radši nevznikne.

Jsem samozřejmě ve výhodě, protože můj muž je ilustrátor Milan Starý. Často spolupracujeme. Je skvělé mít možnost být u toho, když obrázky vznikají. Nejsem si jistá, jestli si to myslí i manžel, protože mu do práce dost mluvím. Každé knize ale sluší něco jiného. Proto sleduju naši a slovenskou ilustrátorskou scénu, vždycky si někoho vysním a jsem nadšená, když na spolupráci kývne. Sejdeme se a já se snažím vysvětlit svůj záměr. Zůstáváme v kontaktu, obvykle ilustrace průběžně konzultujeme. Tohle mě opravdu moc baví!

Jak došlo ke spolupráci se vzdělávacím programem Varianty?

Iniciátorkou projektu je Veronika Endrštová, se kterou jsem se potkala ve stejné skupině na semináři zaměřeném na osobnostní typologii. Slovo dalo slovo, ona mi představila svůj záměr a zanedlouho jsem seděla ve Variantách na schůzce expertního týmu, který mi předestřel myšlenkovou mapu. Ze tří klíčových slov, myslím, že to byla doprava, dárek a voda, se většinou stovky dalších nápadů, kterými jsem se měla inspirovat

a propojit je do příběhu, který by oslovil děti a pobídl je k zamýšlení o globálních otázkách. Tak vznikl příběh modrého koníka.

Chystáte společně něco nového? Momentálně ne, ale víme o sobě.

Jak jakožto zaměstnaná speciální pedagožka a matka nachází čas na psaní?

První knížky vznikaly na mateřských dovolených, ty další pak většinou o letních prázdninách, kdy si vždycky vyblokuju čas na soustředěnou práci – to píšu. Během školního roku jsem ve střehu, jestli nepřijde nějaký nápad, nebo řeším další knižní nezbytnosti – potkávám se s nakladateli, ilustrátory, grafiky, redaktory... Ale taky jezdím na besedy za čtenáři, což je pro mě důležitá zpětná vazba.

Jak se do tvé práce promítla situace způsobená koronavirem?

Myslela jsem si, že budu mít spoustu času na psaní. Omyl. Distanční vzdělávání mě nutí hledat nové postupy, synové se sice už zvládnou učit sami, ale dohled je nezbytný, navíc pořád jedí.

S manželem jsme se podíleli na výzvě Památníku národního písemnictví. Jmenuje se Karanténa a vybízí děti, aby si všimly hrdinů kolem nás v době pandemie a psaly (a ilustrovaly) o nich příběhy.

Takže přináší také inspiraci?

Ano, určitě. Člověk si intenzivněji uvědomí, co samozřejmě ví, ale nedbá. Že si má vážit každého dne. Pak žasne, jak se ve světě koronakríze mění drobné radosti ve veliké, jak smutné věci dají vyniknout těm veselým. Bylo k tomu ale nezbytné, aby se plynutí času trochu zpomalilo. Myslím, že tohle téma se mi ještě někde objeví.

Jakou novou knížku teď chystáš?

Pracuju na Velké knize pocitů. Měla by to být encyklopedie pro prvostupňové školáky. A s manželem připravujeme lepoprelo pro nejmenší s názvem Aport, Fousku! Taková knížka o radosti.

Moc děkujeme za krásnou knížku a zajímavý rozhovor.

Přeju ti zdar, zdraví a stále tak jasnou mysl. JaP

VÁCLAVA MACKŮ

**VERNISÁŽ
VE FOYER**

Od premiéry Žitkovských bohyní v sobotu 16. ledna budou divadelní galerii ve foyer Městského divadla zdobit díla malířky VÁCLAVY MACKŮ. Vzhledem k epidemiologické situaci tentokrát upustíme od zahajovací vernisáže, obrazy si budete moci pohlédnout do poloviny března.

Členka Unie výtvarných umělců pardubického regionu, výtvarnice Václava Macků žije a pracuje ve svém ateliéru v nedalekých Dolních Redicích. Při tvorbě používá vlastní neobvyklé kombinované techniky, které vznikají buď vrstvením materiálu a vytvářením reliéfu, nebo technikou zvanou dekalk, jejímž základem je otisk. Kombinuje malbu temperou a olejem. Oblíbenými náměty jsou andělé, váčky, motýli, ryby, antika, mandaly... Již více než dvacet let vystavuje nejen v České republice, ale i v zahraničí (Francie, Itálie, Německo...). Ve spolupráci s významnými architekty se podílela na obrazové výzdobě mnoha veřejných interiérů, například VZP Pardubice, Česká pojišťovna Pardubice či Finanční úřad Jilemnice. Její obrazy rovněž zpřiměňují prostředí několika lékařských ordinací.

RaS

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO

U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE

☎ 466 616 411 www.vcd.cz

📘 [FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE](https://facebook.com/vcd.pardubice)

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK

PONDĚLÍ–ÚTERÝ 10:00–18:00

STŘEDA–ČTVRTEK 10:00–17:00

PÁTEK 10:00–15:30

☎ 466 616 432 ☎ 466 616 402

✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA

☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY

LENKA HRONOVÁ ☎ 725 986 767

✉ HRONOVA@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ

JAROSLAVA KREJČOVÁ

ČTVRTEK 16:00–17:00

☎ 466 616 423 ☎ 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 608 872 224

PONDĚLÍ–ČTVRTEK 11:00–23:00

PÁTEK 11:00–00:00

SOBOTA 16:00–00:00

NEDĚLE 16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

NADACE
LENKY A ROMANA
ŠMIDBERSKÝCH

CH&T PARDUBICE
ČLEN SKUPINY ENTERIA

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ LEDEN 2021 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: M. MEJZLÍK A V. MALÁ, VENKOV, FOTO J. VOSTÁREK